

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 245/2014
09.04.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Предрага Глигоријевића, Веска Крстајића, Биљане Синановић и Маје Ковачевић-Томић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Милом Ристић, као записничарем, у кривичном предмету против окривљеног В.Б., због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног В.Б., адв. А.Д, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Крушевцу К 52/13 од 30.09.2013. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 бр.4959/13 од 27.11.2013. године, у седници већа одржаној дана 09.04.2014. године, једногласно донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног В.Б., адв. А.Д., поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Крушевцу К 52/13 од 30.09.2013. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 бр.4959/13 од 27.11.2013. године у односу на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) и члана 439. тачка 2) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости ОДБАЦУЈЕ као недозвољен.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Крушевцу К 52/13 од 30.09.2013. године, окривљени В.Б., оглашен је кривим због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика и осуђен на казну затвора у трајању од 3 године, коју ће издржати по правноснажности пресуде.

На основу члана 87. и 246. став 7. Кривичног законика, према окривљеном В.Б. изречена је мера безбедности одузимања предмета ближе наведених у изреци првостепене пресуде.

Обавезан је окривљени В.Б. да накнади трошкове кривичног поступка у износу од 130.646,42 динара и да на име паушала буџету суда уплати износ од 5.000,00 динара у року од 15 дана по правноснажности пресуде под претњом извршења.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 бр.4959/13 од 27.11.2013. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног В.Б., а пресуда Вишег суда у Крушевцу К 52/13 од 30.09.2013. године, потврђена.

Против наведених пресуда бранилац окривљеног В.Б, адв. А.Д. поднела је захтев за заштиту законитости због повреде закона и то из члана 438. став 2. тачка 1) и 3) и члана 439. став 1. тачка 2) Законика о кривичном поступку, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев, преиначи побијане пресуде и окривљеног ослободи од оптужбе, или исте преиначи и окривљеног огласи кривим по блажем кривичном закону, или пак да исте укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Након што је поднет, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног В.Б., адв. А.Д., у смислу члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку достављен је јавном тужиоцу, а Врховни касациони суд је затим одржао седницу већа у смислу члана 488. став 2. Законика о кривичном поступку, о којој није обавестио јавног тужиоца и браниоца окривљеног, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа одржаној у смислу члана 490. ЗКП, Врховни касациони суд је размотрио списе предмета, са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву уз примену члана 604. ЗКП ("Службени гласник РС", број 72/11 од 28.09.2011. године), у односу на првостепену пресуду, нашао:

Бранилац окривљеног В.Б., у захтеву за заштиту законитости истиче да су побијане пресуде донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, тј. да се исте заснивају на доказу на коме се по одредбама ЗКП не могу заснивати, указујући да првостепени суд свој став о кривници окривљеног за предметно кривично дело засновао је искључиво на "признању" окривљеног датом пред органима полиције.

С тим у вези у захтеву се наводи да окривљени приликом саслушања у својству осумњиченог није био изричито поучен о свим правима која му припадају у поступку, као и да није стварно обавио поверљив разговор са браниоцем по службеној дужности, и да његов пристанак да да своју одбрану није унет у записник о саслушању осумњиченог.

Супротно изнетим наводима у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, Врховни касациони суд налази да побијаним пресудама нису учињене битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1.) ЗКП.

Из списка предмета произилази, да је окривљени В.Б, саслушан пред овлашћеним службеним лицем ПС у Варварину дана 01.04.2013. године, у присуству браниоца по службеној дужности адв. СМ, која је приликом испитивања у својству сведока на записнику пред истражним судијом дана 12.06.2013. године навела да је са осумњиченим пре саслушања обавила поверљив разговор, и којом приликом је поучен о својим правима у кривичном поступку, а

пре свега о праву на браниоца, да није дужан да изнесе своју одбрану, нити да одговара на постављена питања, након чега је тражио да прочита записник о саслушању, на који није имао примедби.

Имајући у виду чињеницу да је окривљени В.Б., исказ у полицији дао у присуству браниоца са којим је пре саслушања обавио поверљив разговор, да је поучен о својим правима, као и да је записник потписао без примедби, то је очигледно да исказ окривљеног у полицији дат је у свему у складу са одредбама члана 89. став 2. у вези са чланом 4. став 2. тачка 2) и чланом 226. став 9. Законика о кривичном поступку који је важио у време доношења првостепене пресуде ("Службени гласник РС", бр. 58/2004 ... 76/2010).

Стога су, по оцени овог суда неосновани наводи захтева да је првостепена пресуда заснована на доказу на коме се по одредбама ЗКП не може заснивати.

На исту повреду одредаба кривичног поступка, бранилац окривљеног В.Б. указивао је и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а Апелациони суд у Крагујевцу, као другостепени суд ове жалбене наводе оценио је неоснованим и у образложењу пресуде Кж1 бр.4959/13 од 27.11.2013. године, на страни 3 дао јасне разлоге, које и овај суд у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП у свему прихвата као правилне, а супротни наводи браниоца окривљеног у захтеву оцењени су неоснованим.

Бранилац окривљеног В.Б. у захтеву за заштиту законитости наводи да су побијане пресуде донете уз повреду закона из члана 439. став 1. тачка 2) ЗКП. Наведена повреда према наводима захтева учињена је тиме што је у погледу кривичног дела које је предмет оптужбе примењен закон који се не може применити и да се правилном применом кривичног законика у конкретном случају могло радити о кривичном делу из члана 246а или из члана 246. став 2. КЗ, а Врховни касациони суд овакве наводе оцењује неоснованим.

Наиме, првостепеном пресудом окривљени В.Б. оглашен је кривим због тога што је неовлашћено произвео биљну материју познату под називом "марихуану" ... тако што је у потоку иза фарме засадио и узгајао једну биљку конопље, касније посеко и осушио, добивши биљну материју "марихуану" у количини од 100 грама, од које количине му је 12 пакетића нето масе 6,19 грама од стране овлашћених службених лица ... пронађено и уз потврду одузето.

Стога се неосновано захтевом браниоца указује да је доношењем побијаних пресуда учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, а наводе садржане у захтеву за заштиту законитости бранилац је истицао и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и дао разлоге за правну квалификацију кривичног дела из члана 246. став 1. КЗ за које је окривљени оглашен кривим (страна 4 образложења другостепене пресуде), које и Врховни касациони суд у свему прихвата и у смислу члана 491. став 2. ЗКП на њих упућује.

Ово и са разлога што се радње које је предузимао окривљени не могу третирати као узгој биљке у смислу члана 246. став 2. КЗ. Наиме, под узгојем биљке подразумевају се радње које се односе на сетву и негу биљке до њеног биолошког зрења и окончања вегетације (Закон о психоактивним контролисаним супстанцама "Службени гласник РС", број 99/2010 од 27.12.2010. године, који је ступио на снагу 03.01.2011. године), али се под узгојем биљке не могу сматрати даље радње које је предузимао окривљени, односно сеча листова које је затим сушио и тиме добио нови производ подобан за конзумирање – опојну дрогу "марихуану", у количини од око 100 грама, коју је паковао у пакетиће па му је 12 пакетића од стране овлашћених службених лица пронађено и одузето.

Према томе, радње окривљеног ни у ком случају се не могу подвести под појам неовлашћени узгој мака, психоактивне конопље или друге биљке, већ под појам производње опојне дроге – марихуане – члан 246. став 1. КЗ.

Из наведених разлога, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног В.Б. у односу на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) и члана 439. тачка 2) ЗКП одбијен је као неоснован, а на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП.

Осталим наводима захтева браниоца окривљеног, побијају се правноснажне пресуде због повреде из члана 438. став 1. тачка 3. ЗКП, због ког разлога подношење захтева није дозвољено, а затим се у образложењу захтева полемично се чињеничним утврђењима у правноснажним одлукама и указује на погрешну оцену доказа, што све не представља разлоге због којих је у смислу члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеног и његовог браниоца.

Стога је Врховни касациони суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног В.Б. у овом делу одбацио као недозвољен, на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2. у вези члана 485. став 4. ЗКП.

Са свих изнетих разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Мила Ристић, с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.